



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Cilínkem
sídlem Štěpánská 49, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. MV-91430-4/SO-2016,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 1. 12. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 23. 5. 2016, č. j. OAM-21127-14/DP-2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
2. Žalobce tvrdí, že byl v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu zkrácen na svých právech, jak blíže specifikuje v následujících žalobních bodech.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce, že správní orgán při rozhodování nepřihlédl dostatečně k nepřetržité délce jeho pobytu v České republice, konkrétně od roku 2011. Žalobce v odvolání napadl závěr prvostupňového orgánu, že „žadatel na území ČR pobývá od r. 2011 a za tuto dobu nemohlo dojít k zpřetrhání vazeb účastníka řízení v zemi původu.“, žalovaný se však k této námitce nijak nevyjádřil. Přitom žalobce si za dobu pobytu v České republice vytvořil sociální, kulturní a společenské vazby, zatímco v domovské zemi došlo k oslabení těchto vazeb. Žalobce je mladý člověk, který si vazby začal vytvářet až po patnáctém roce, tedy ve věku, kdy už byl prokazatelně v České republice.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce poukazuje na skutečnost, že si v České republice našel vážnou známost – V. V. – a k prokázání známosti v odvolání navrhl její výsledek. Učinil tak v reakci na závěr prvostupňového orgánu, podle kterého nemá žalobce na území České republiky rodinné vazby. Odvolací orgán pouze konstatoval, že se jedná o nepodložené tvrzení a svědkyni nevyslechl, což žalobce považuje za zkrácení svých práv a znovu navrhuje její výsledek.
5. *Ve třetím žalobním bodu* nesouhlasí žalobce s žalovanou, která v napadeném rozhodnutí poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, podle něhož je potřeba splnit účel pobytu. Dle žalobce rozsudek není na jeho případ přílehlavý, neboť se týká podnikatelské činnosti. Žalobce konstatuje, že v České republice studoval, studuje a má v úmyslu studovat dál. Za dobu pobytu se perfektně naučil český jazyk a hodlá toho využít při zvyšování kvalifikace. Na lékařskou fakultu se doposud nedostal, avšak zapsal se na přípravné kurzy u akreditované vzdělávací instituce AZ SMART vzdělávací centrum, které jsou akreditovány MŠMT a splňují tak podmínku ustanovení § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“).
6. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce uvádí, že pokud mu nebude vízum prodlouženo, bude muset opustit Českou republiku a dojde tak k zpřetrhání vazeb, které si zde vytvořil. Rovněž by přestal používat český jazyk, zřejmě by jej zapomněl a bylo by mu znemožněno připravovat se na další studium na české vysoké škole. Dle žalobce zákonodárce na tyto momenty pamatoval, když zakotvil v ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V této souvislosti žalobce namítá, že nevyhověním žádosti o prodloužení pobytu by mu vznikla újma analogická újmě při uložení trestu vyhoštění.
7. Z výše uvedených důvodů žalobce považuje rozhodnutí žalované za nezákonné a navrhuje soudu, aby jej zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná k námitkám v prvním a druhém žalobním bodu uvádí, že totožné námitky žalobce uplatnil již v odvolání, a proto se k nim žalovaná vyjádřila na straně 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná doplňuje, že dle Cizineckého informačního systému žalobce nesdílí společnou domácnost s paní V. V.
9. K námitkám ve třetím žalobním bodu žalovaná uvádí, že i když ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu byl řešen případ týkající se podnikání, je v něm mimo jiné uvedeno, že „zákon č. 326/1999 Sb. stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Citovaný rozsudek je proto aplikovatelný i v posuzovaném případě. K poukazu žalobce na nové studium

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalovaný uvádí, že součástí spisového materiálu nebyl a doposud není žádný doklad, který by prokazoval, že žalobce nyní studuje na předmětné vzdělávací instituci.

10. K tvrzením uvedeným ve čtvrtém žalobním bodu žalovaná uvádí, že nepřítomnost žalobce na území České republiky neznamena, že by žalobce nemohl český jazyk dále používat. Existuje vícero možností, jak udržet kontakt s českým jazykem, např. prostřednictvím jazykového kurzu, on-line studia či prostřednictvím komunikace s přáteli na internetu. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením, že nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by mělo analogické dopady jako uložení trestu vyhoštění, a to zejména proto, že žalobce má možnost požádat opětovně o pobytové oprávnění, kdy při splnění všech zákonných podmínek bude jeho žádosti vyhověno.
11. Dle žalované žaloba nepřináší žádnou relevantní argumentaci, jež by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala a z tohoto důvodu navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaná s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasila (§ 51 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
15. Podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
17. Podle § 42d odst. 1 zákona o pobytu *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území je oprávněn podat na zastupitelském úřadu cizinec, pokud na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a jde-li o studium podle § 64, s výjimkou vzdělávání v základní škole, střední škole nebo v konzervatoři, které není uskutečňováno v rámci výměnného programu nebo odborné praxe prováděné za úplatu.*
18. Podle § 42d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle odstavce 1 je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e).*
19. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
20. Stěžejní shledal soud námitky uvedené ve třetím žalobním bodu. Žalobce nesouhlasí s poukazem žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, sp. zn. 7 As 82/2011, podle něhož je třeba splnit účel pobytu, přitom žalobce uvádí, že v České republice studoval, studuje a má v úmyslu studovat dál. Český jazyk chce využít při

zvyšování kvalifikace. I když se na lékařskou fakultu nedostal, zapsal se na přípravné kurzy.

21. Žadatel o konkrétní pobytové oprávnění je povinen ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona o pobytu předložit správnímu orgánu doklad prokazující účel pobytu na území České republiky. V daném případě dokladem prokazujícím dlouhodobý účel pobytu je potvrzení o studiu. Bez předložení tohoto dokladu nemůže být žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu posouzena kladně.
22. V daném případě správní orgán usnesením ze dne 9. 9. 2015, č. j. OAM-21127-5/DP-2015 přerušil řízení a určil žalobci lhůtu 60 dnů k odstranění vad žádosti. V tentýž den vyzval žalobce, aby doložil náležitosti žádosti, jimiž mělo být mimo jiné i rozhodnutí o přijetí ke studiu a potvrzení o studiu dle § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu. Žalobce tuto vadu neodstranil a uvedené doklady nepředložil. Prvostupňový orgán proto nepochybil, když žádost o povolení k pobytu zamítl, neboť žalobce nedoložil zákonem požadované náležitosti.
23. Uvedený závěr se shoduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, dle něhož *„Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu [...] Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* Městský soud v Praze dodává, že tato činnost musí být nejen fakticky vykonávána, ale rovněž musí být správnímu orgánu prokázáno, že žadatel tuto činnost skutečně vykonává. Břemeno důkazní leží na žadateli, nikoli na správním orgánu.
24. K námitce žalobce, že rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedený v napadeném rozhodnutí není na případ žalobce plně přílehlavý, soud poznamenává, že ačkoliv se rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81 zabývá pobytovým oprávněním za účelem podnikání, zákonné požadavky kladené na žadatele o pobytová oprávnění se v obecné rovině vztahují i na právě projednávaný případ žalobce.
25. Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 As 153/2012-77 vyplývá, že nedoložením některého z dokladů uvedených v § 31 odst. 1 zákona o pobytu nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení pobytového oprávnění: *„Za této situace nezbyvá, než konstatovat, že stěžovatel nesplnil zákonnou podmínku vyjádřenou v § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. neprokázal a nedoložil dokladem, že měl zajištěné ubytování v období od 23. 3. 2007 do 31. 5. 2007.“*
26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobce správnímu orgánu nedoložil, že v České republice skutečně studuje na některém z akreditovaných studijních programů. Tvzení žalobce, že ačkoliv se nedostal na lékařskou fakultu, má v úmyslu v České republice studovat, účastní se proto přípravných kurzů, na podané žádosti nic nemění. Žalobcův úmysl je pro posouzení dané věci irrelevantní, když žalobce žádné potvrzení o studiu do dnešního dne, nezbytné pro kladné posouzení jeho žádosti, nedoložil. Soud tak shledal námitky ve třetím žalobním bodu nedůvodnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

27. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány při rozhodování dostatečně nepřihlédly k délce jeho nepřetržitého pobytu v České republice od roku 2011.
28. Lze konstatovat, že prvostupňový orgán v rozhodnutí uvedl, že žadatel na území ČR pobývá od r. 2011 a za tuto dobu nemohlo dojít k zpřetrhání vazeb účastníka řízení v zemi původu. Odvolání proti tomuto rozhodnutí je rozděleno do 4 částí. V první části žalobce rekapituluje dobu svého pobytu v České republice od roku 2011, kdy začal studovat na Ekogymnásiu, poté přestoupil na První česko-ruské gymnásium, které ukončil maturitou a chtěl pokračovat na lékařské fakultě, ale nebyl přijat, ve studiu hodlá pokračovat, je pozván k přijímací zkoušce programu Všeobecné lékařství a Zubní lékařství. Ve druhé části žalobce uvádí, že se v České republice po dobu pětiletého pobytu zabydlel, vytvořil si sociální vazby, naučil se česky, má zde kamarády a známost V. V. a nevylučuje, že s ní uzavře sňatek. Ve třetí a čtvrté části žalobce nesouhlasí s posouzením jeho žádosti, když rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života.
29. Soud konstatuje, že žalobce sice v první části odvolání uvádí délku svého pobytu na území České republiky, jedná se však toliko o pouhou rekapitulaci jeho pobytu v České republice se zaměřením na průběh jeho studia na gymnásiu, a následnou snahu pokračovat studiem na vysoké škole, nikoli o odvolací námitku, kterou by bylo třeba se v rámci odvolacího řízení zabývat. Soud shledává vhodným dodat, že vydání povolení k dlouhodobému pobytu daného typu (za účelem studia) není podmíněno nepřetržitou, konkrétně stanovenou délkou pobytu na území. Z tohoto pohledu, i kdyby bylo možno hodnotit uvedení údaje žalobce o délce pobytu v odvolání jako odvolací námitku – posouzení této indicie by bylo pro rozhodnutí o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia v meritu věci irelevantní.
30. Soud dále konstatuje, že délku pobytu by bylo možno zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, což učinil jak prvostupňový (na str. 3 prvostupňového rozhodnutí), tak odvolací správní orgán (na straně 5 napadeného rozhodnutí). Soud se ztotožňuje s žalovaným, že napadené rozhodnutí není v tomto směru nepřiměřené. Jak ostatně uvedl orgán prvního stupně, žadatel na území pobývá od roku 2011, kdy za tuto dobu nemohlo dojít k zpřetrhání vazeb žalobce v zemi původu, žalobce nevlastní žádnou nemovitost, na území České republiky nepobývá žádný příbuzný žalobce a v neposlední řadě žalobce doposud nedoložil správnímu orgánu důkaz svědčící o naplňování účelu pobytu – potvrzení o studiu. S tímto názorem se soud plně ztotožňuje, neboť žalobce žádná svá tvrzení o možných dopadech rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života nedoložil relevantními důkazními prostředky. Soud proto shledal první žalobní bod nedůvodným.
31. K námitce *ve druhém žalobním bodu*, kdy žalobce poukazuje na vzniklé úzké vazby vytvořené v České republice, konkrétně na skutečnost, že si v České republice našel vážnou známost – V. V., soud uvádí, že stejně jako otázka délky nepřetržitého pobytu i osobní vztahy jsou v daném případě relevantní toliko při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Soud předně konstatuje, že nerozporuje skutečnost, že žalobce má vážnou známost s paní V. V. a že není vyloučen v budoucnu jejich sňatek. Nelze však s ohledem na takový vztah považovat napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Žalobce v současnosti nemá žádné vyživovací povinnosti, ani nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky. V posuzovaném případě, tedy při neprodloužení pobytového oprávnění, nebude žalobce nucen bezprostředně opustit Českou republiku a rovněž mu nebude znemožněno při splnění podmínek žádat o nové pobytové oprávnění. Dopad napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí tak není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Pro úplnost soud dodává, že každé rozhodnutí, jímž není povoleno či prodlouženo pobytové oprávnění může konstituovat určitý zásah do soukromého života. Je to však nepřiměřenost takového zásahu, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí.

32. Výše uvedený závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 As 153/2012-77: „Z předložené žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že v řízení před městským soudem byla uplatněna námitka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, která byla odůvodněna tím, že stěžovatel je studentem vysoké školy, a pokud by mu byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů, nebylo by mu umožněno dokončit studium na vysoké škole. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se v zákonných mezích s touto námitkou vypořádal, neboť se ztotožnil s argumentací správního orgánu, že stěžovatel pobývá na území České republiky bez hlubších rodinných vztahů, jako svobodný, bezdětný a bez dalších rodinných příslušníků, a považoval tedy tuto námitku za nedůvodnou. Poměřovaná proporcionalita zájmu stěžovatele na dokončení studia a následků správního rozhodnutí přitom nezasahuje v nepřiměřené míře do soukromého a rodinného života, jelikož stěžovatel může podat znovu žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a studium pak řádně dokončit.“
33. K neprovedení výsledku navrhované svědkyně v odvolacím řízení soud uvádí, že v řízení o daném pobytovém oprávnění by provedení tohoto důkazu bylo nadbytečné. Osobní a rodinné vazby nemají pro samotné udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia význam, neboť se nejedná o podmínku, kterou musí žadatel o takové povolení splnit a dokládat. Práva žalobce tak neprovedením výsledku svědkyně nebyla zkrácena. Z tohoto důvodu ani Městský soud v Praze nepřistoupil k provedení tohoto důkazního prostředku, neboť jej shledal nadbytečným. Soud dodává, že i bez provedení navrhovaného výsledku byl zjištěn skutkový stav v dostatečné míře. I druhý žalobní bod je tak nedůvodný.
34. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce uvádí, že pokud mu nebude pobyt prodloužen, bude muset opustit Českou republiku a dojde tak k zpretrhání vazeb, které si zde vytvořil. V této souvislosti žalobce namítá, že nevyhověním žádosti o prodloužení pobytu by mu vznikla újma analogická újmě při uložení trestu vyhoštění.
35. Soud předně konstatuje, že neudělení pobytového oprávnění neznamena pro žalobce povinnost bezprostředně opustit území České republiky, ani jej to nezabavuje práva podat žádost o jiné – i stejné – pobytové oprávnění. Při splnění zákonných náležitostí žádosti žalobci nic nebrání v získání pobytového titulu na území České republiky. K žádnému zpretrhání vazeb tedy napadeným rozhodnutím nedochází. Námitku žalobce, že by přestal používat český jazyk, soud považuje za nedůvodnou. Nepřítomnost na území České republiky neznamena, že by žalobce nemohl nadále užívat český jazyk. Mimo různých jazykových kurzů, případně i v on-line podobě, by mohl žalobce komunikovat se svými přáteli korespondenčně, prostřednictvím internetu či mobilního telefonu. Totéž lze vztáhnout i na přípravu na studium na české vysoké škole.
36. Soud k závěrečné námitce, že napadené rozhodnutí má dle žalobce analogické dopady jako rozhodnutí o vyhoštění uvádí, že rozhodnutí o vyhoštění má za následek nucené opuštění území České republiky na jasně stanovenou dobu. Tato povinnost však z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá a nelze jej tak analogicky srovnávat s rozhodnutím o vyhoštění.
37. S ohledem na výše uvedené ani námitky ve čtvrtém žalobním bodu nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

38. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu